

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2366/2019
12.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Мила Симић, адвокат из ..., против тужене Банка Intesa АД Београд, чији је пуномоћник Зоран Наумовић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3894/18 од 25.01.2019. године, на седници одржаној 12.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3894/18 од 25.01.2019. године.

Образложење

Делимичном пресудом Основног суда у Деспотовцу П1 492/15 од 25.10.2016. године, исправљена решењем истог суда П1 492/15 од 09.01.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи решење тужене о отказу уговора о раду број .. од 03.07.2015. године, којим је тужили отказан уговор о раду због извршене повреде радне обавезе. Ставом другим изреке, одлучено је да ће се о трошковима поступка одлучити накнадно.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3894/18 од 25.01.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена делимична првостепена пресуда са исправком.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а нема ни битне повреде из одредбе члана 374. став 1. ЗПП учињене пред

другостепеним судом на који се неосновано указује у ревизији. Неосновани су наводи ревизије да је у другостепеном поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. Закона о парничном поступку, јер је другостепени суд имао у виду све околности конкретног случаја и чињенично стање које је утврђено у поступку пред првостепеним судом, а за своју одлуку дао образложене и јасне разлоге због чега је неосновано указивање на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била запослена код тужене у експозитури у ... на пословима благајника. Решењем тужене од 03.07.2015. године тужилци је отказан уговор о раду са свим припадајућим анексима због извршене повреде радне обавезе из члана 7. тачка 4, 14. и 22. Правилника о радној дисциплини, понашање запослених у току рада и материјална одговорност запослених код туженог од 16.04.2014. године. Наведена повреда се састојала у томе што је тужилца 23.05.2015. године извршила недопуштenu трансакцију исплате са текућег рачуна клијента банке без његовог присуства, што је учинила и 06.04.2015. године са рачуна клијента ББ, у време када клијент није био присутан, што је супротно наведеном Правилнику, којим је чланом 7. прописано је да запосленом може престати радни однос отказом уговора о раду ако својом кривицом учини повреду радне обавезе и то предузимање недозвољених радњи, односно радњи које банку излажу оперативном или репутационом ризику (тачка 4.), непридржавање или непоштовање процедуре радних инструкција и других правила и других интерних докумената банке које је узроковало или могло да узрокује наступање штетних последица, односно које је изазвало наступање оперативног или репродуктивног ризика или штете за банку (тачка 14.) и вршење фиктивних трансакција, трансакција без присуства клијента, трансакција без претходне провере прописаних личних, идентификационих докумената и других обавезних докумената и инструмената обезбеђења чија провера је неопходна и прописана интерним актом код послодавца (тачка 22.). Пре доношења решења о отказу тужилци је достављено упозорење о постојању отказног разлога која је садржало све чињенице везане за пропуст у раду тужилце, као и да је пропуст такве природе да представља повреду радне обавезе која се тужилци ставља на терет која је утврђена правилником. Тужилца се на упозорење није изјаснила.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право и то члан 179. став 2. тачка 5. Закона о раду, када су одбили захтев тужилце за поништај решења о отказу уговора о раду.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...75/14) прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак нижестепених судови да су се у радњама тужилце од 06.04.2015. године и 23.05.2015. године, када је радила на пословима благајника, стекла обележја повреде радне обавезе из члана 7. тачке 4, 14. и 22. Правилника о радној дисциплини, понашању запослених у току рада и материјалне одговорности запослене код туженог, чиме је образован отказни разлог из члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду.

Наиме, да би био законит отказ уговора о раду због повреде радне обавезе потребно је да постоји противправна радња запосленог и његова кривица за ту радњу у степену намере или крајње непажње. У конкретном случају тужиља је у наведеном периоду радећи своје послове учинила више неправилности у раду са налозима клијената извршавајући недопуштене трансакције исплате са текућег рачуна клијента банке без њиховог присуства, кршећи тиме интерне акте банке у вези са пословањем, непридржавањем или непоштовањем процедуре и радних инструкција и вршењем фиктивних трансакција и трансакција без присуства клијента, због чега се ради о пропустима у раду запосленог, конкретно тужиље, који су се понављали, што све јесте, супротно наводима ревизије, детаљно описано и прецизирано временом, местом и начином извршења сваке радње, како у упозорењу тако и у решењу о отказу уговора о раду, а што јесте понашање са крајњом непажњом у вршењу радних обавеза, чиме је учињена повреда истих, како су правилно закључили нижестепени судови. Решењем о отказу су утврђене повреде радне обавезе због којих се запосленом може отказати уговор о раду и због којих је тужиљи отказан уговор о раду, а затим је садржина тих повреда наведена у изреци спорног решења уз прецизно навођење интерних аката супротно којима је тужиља вршила радне обавезе, па је у образложењу решења описана свака појединачна радња тужиље којом је учинила повреде радне обавезе и дата поука о правном леку. Тужилац је, супротно ревизијским наводима, у потпуности поштовао законом предвиђену процедуру тиме што је након удаљења тужиље са рада истој доставио упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду у складу са одредбом члана 180. Закона о раду, са децидним навођењем чињеница и доказа који указују да су се стекли услови за отказ и роком за давање одговора на упозорење, на које упозорење се тужена није изјаснила, због чега је решење о отказу донето сагласно одредби члана 185. став 1. Закона о раду којим је прописано да се уговор о раду отказује решењем у писаном облику и обавезно садржи образложење и поуку о правном леку. Неосновани су и ревизијски наводи о лакшим и тежим повредама радне обавезе у смислу устаљене праксе тужиоца, што тужиља није ни доказала, и стим у вези степеном кривице, као и навођењем да је учињена повреда права на одбрану из члана 33. Устава Републике Србије, којим се гарантује право на одбрану лица окривљеног за кривично дело, што се свакако у конкретном случају не може поистоветити са повредом радне обавезе и што овде није релевантно, јер то није предмет уређења Закона о раду нити статута и правилника туженог.

Осталим наводима ревизије, понављају се жалбени наводи који су супротно ревизијским наводима правилно оцењени од стране апелационог суда, за које је апелациони суд дао подробне и јасне разлоге које у свему прихвата и овај суд те их неће детаљно образлагати сходно члану 414. став 2. ЗПП, а осталим наводима ревизије се оспорава утврђено чињенично стање, из којих разлога се ревизија не може изјавити (члан 407. став 1. ЗПП).

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић